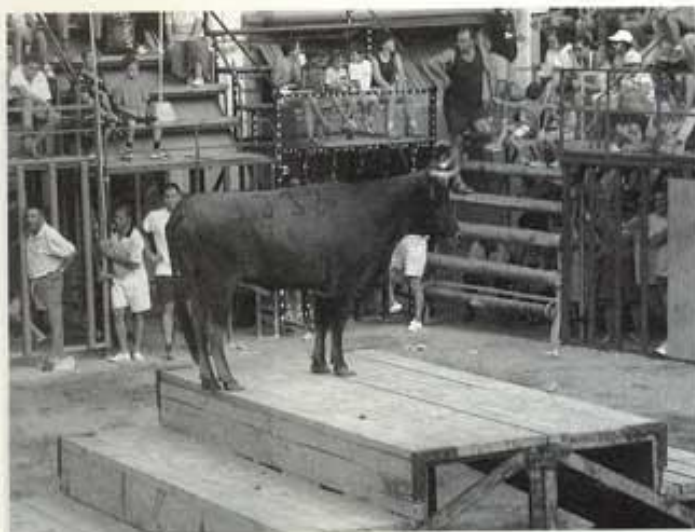

La muntada de cadafals va acabar tard i l'arena es va escampar per la tarda. A la prova del matí els tres toreros d'enguany, amb l'avantatge de l'asfalt al seu favor, van prendre contacte amb el terreny. Eren Peris (Polleta) de Torreblanca, aquesta vegada separat del Gitanet de tan bon record, el Xatet de la Ribera de Cabanes i el Roget d'Almassora.

He de dir que de nou millorem el nivell taurí. Què hem vist? Hem vist tot el que es pot fer dins d'una plaça de bous de les característiques de la nostra. Voltar el banc, saltar-lo, saltar dins del banc, alçar-lo; pujar la piràmide, coronar-la; saltar el tabiao i bolcar-lo. Sense la defensa d'aquests elements els torerets ens han fet gaudir de tota mena d'inoblidables "recortes" i filigranes. Dos d'ells prengueren mal. Roget va patir una trompada de genoll contra un barrot i el Xatet es va danyar la cuixa en topar contra la pota de ferro del tabiao. Tot sense conseqüències. Però d'haver-les tingut comptàvem amb la reserva de tres elements de luxe: Besser, Carreter, que no podia amb tota la feinada de músic i torero, i Valero a qui també se li acumulaven les funcions taurines a les de quinto. Després de llargs anys de sequera vocacional local ens ha d'omplir de satisfacció comptar amb aquest selecte planter.

Es van presentar al concurs de ramaderies: Germans Bellés de Torre d'en Besora, Parejo de Cabanes, Germán de la Ribera i Germans Orient tot exhibint cadascú d'ells un bou i una vaca. Les bèsties no van prodigar amb massa numerets, van ser prou sòbries, ara bé, quan van actuar no van decebre de cap de les maneres. El jurat va coincidir bastant en les seves anotacions i otorgaren el primer premi a Carles Orient i el segon a Germán. Els honorífics trofeus anaven acompanyats d'un sempre agraït xec bancari. Aprofitant l'avinantesa les reines van premiar, també amb trofeus, els toreros locals i foranis.

A la plaça es van veure altres coses. Els 25 quintos/tes van abusar de forma intolerable de la paciència dels assistents. La quantitat i el fort soroll ensordidor dels coets llençats indiscriminadament a les escaletes van superar el límit admissible. Quan no petaven coets feien sonar el bombo

aconseguint desconcertar la banda de música i ofenent la gent. Si tenim present que els quintos ja "no són aquells pobres xics que prou patiran lluny de casa" els pronostico poc futur si continuen com enguany. També els quintos van torejar el seu bouet. Era possiblement un puntet massa granadet. Valero va brillar amb llum pròpia en rebre la fera a l'eixida del corro amb la capa a punt, a Rafa Villaplana se li van reconèixer bones intencions i poc més, Jesús no va aparèixer (quina desil·lusió em va fer) ni per bé ni per mal. Les quintes volien i dolien i poc més es pot dir d'elles. La peculiaritat del bou dels quintos, cosa mai vista, va ser que torejaren en dos temps. La primera intervenció, l'oficial per entendre'ns, va durar tres minuts, just el temps de pegar quatre corregudes, quatre bots i patir una rampa a les potes del darrere. Amb bon criteri el vaquer va tancar la bestiola. Els quintos, tan injustament tractats, ens van obsequiar amb una altra insuportable llençada de coets a la plaça i per fi s'adonaren que el que calia fer era renegociar amb Orient, no en va pagaren 180 euros pel bou. Així va ser com el mateix animal va reaparèixer abans de l'eixida. Fora de Valero i Villaplana la resta van demostrar saber, tot despitragats, agitar la camisa de quintos i res més. Sense pena ni glòria no es van atrevir a fer la volta al ruedo. Tindrien d'haver après dels xiquets. Els menuts es van mostrar més toreros i atrevits que els grans.

A partir de la prova del segon dia de bous de plaça van dei-